

MARIUS IANUS

SONATA LUI MADOFF

și alte poeme incorecte politic

Ilustrație : Joe Le Corbeau

Garofina.

CUPRINS

- Pag. 3 : **Sonata lui Madoff**
Pag. 15 : **Ce n-o văzut Parisu`**
Pag. 24 : **O undă de fascism**
Pag. 43 : **Soldat în Războiul Nevăzut**
Pag. 76 : **Visul Pangolinului**
Pag. 78 : **România**
Pag. 80 : **Balada Vagoanelor de Tren**
Pag. 83 : **Seară în Poiana Angelescu**
Pag. 84 : **Spre Podul Mirabeau**
Pag. 86 : **Sătui de Plandemie**
Pag. 88 : **Cântec pentru Dobrin**
Pag. 90 : **Gara**
Pag. 91 : **Rugăciune pentru România**
Pag. 92 : **Scrisoare unui tânăr poet**
Pag. 94 : **Regret**
Pag. 95 : **Înainte, toamna...**
Pag. 96 : **Cântecul tăcerii**

Autorul protestează împotriva tuturor formelor de
îndosariere electronică a produselor, lucrurilor,
banilor și ființelor vii. Acestea pot duce la o
dictatură inimaginabilă.

Citiți Capitolul 13 al Apocalipsei.

ISBN: 978-973-23-1888-33

Sonata lui Madoff

Mi-o parvenit prin poștă,
într-un colet de-o șchioapă,
o scriere de mână
cam ștearsă și mioapă.

Și lângă ea o notă,
într-o scrisoare lungă,
în care mai mulți critici
se miră și îndrugă

că astfel de pamflete
nu sunt de publicat
și d-aia nici artistul
nici măcar n-o semnat...

Că-l duceau la Jilava
sau poate la Socola
să-i scoată din structură
fascismul și Ebola.

Și că astfel de versuri
se poate de tratat

decât numai cu șocuri
sau dacă-i împușcat.

Și ar cam știi ei unde
și cine l-o compus,
doar c-o lăsat o urmă
ce duce la un rus...

Cum prezentarea asta
m-o lămurit în parte
am vrut să-l dau la coș.
Dar, din curiozitate,

am aruncat un ochi
pe una-două foi
pân-am ajuns la capăt.
Te duce, știți și voi...

Deci ce o scris în opus
poetul nesemnăt
de o ajuns să fie
blamat și-nfierat?

E despre goy și oameni cu cipuri,
despre bani
și despre protocoale secrete,
de tirani.

**Că an de an la Auschwitz
se face-un nou program
și-odată pe deceniu
mai moare-un milion.**

**Că Rockefeller și Soroș,
Polanski și Madoff,
Epstein și Gates și Rotschild
și chiar și Kubreakov ⁽¹⁾**

**au buzele cărnoase
și nasul coroiat
și tenul cu nuanțe
de roz și pistruiat!**

**Da, o scris toate astea-n
„Soanta lui Madoff”
poetul ăla lanuș.
Sau o fi fost Dimov?**

**(Din rațiuni istorice
sau c-o fi dat cu banu`
critica nu l-o menționat
și pe Topârceanu...)**

**Dacă mergem
oleacă mai jos:**

„De ce nu-l acceptă evreii
pe Domnul Hristos

când în Biblia lor
e prezent oriunde se uită ei
de pildă la Isaia,
capitolul cincizeci și trei?”

Apoi ni se spune că
decăderea omului
vine din „Protocoalele
Înțelepților Sionului”.

Urmează alt subiect
de toată pandalia:
„Sioniștii...
și pornografia”

Aici poetul
e destul de neclar
și se exprimă
scofâlcit și bizar.

Ca unu ` care dă din gură
fără să aibă habar.
De ce nu l-o făcut mă-sa
critic literar?!

Dacă e să plătească cineva
pentru această prezentare
vă rog să țineți seama
că eu n-am nicio specializare...

Eu sunt doar Sică Grasu',
covrigaru⁽²⁾,
băiatu' lu' Nea Nicu,
bucătaru'

zis și Buzilă,
Buze sau Buziuc,
poet dement
și tată hăbăuc.

Dacă trebe dus cineva
la pușcărie sau la spital
puteți să-l luați
pe Domnul Cistelecan,

care nu-nfierează
fascismul suficient
și promovează un singur poet
și ăla incompetent.

Dar să ne-ntoarcem
la poemul sus-numit.

Urmează o divagație
fără de sfârșit

despre cartea „Identitate furată.
A-7713” a lui Gruner Miklos
în care ni se arată că Elie Wiesel
„supraviețuitorul” cocoș

nu e colegul său de lagăr,
Lazar Wiesel,
ci un simplu politruc
montat la un motor diesel

reglat pe funcția
de făcut bani
pentru goliați
și golani.

Și atunci...
care e cel mai mare escroc?!
Elie Wiesel, Soroș,
Polanski sau Madoff?!

Se-ntreabă autorul –
nu eu!
Vă rog să nu interpretați
că le-am scris eu!

Despre acestea toate –
și Soroș, și Madoff –
o scris poetu` Ianuș!
Sau Leonid Dimov.

Eu sunt un om cuminte
și împăciuitor
și-ascult ce ni se spune
de la televizor.

Acuma fac așa...
o schiț,-o prezentare,
ca să-i feresc pe alții,
mai tineri, de turbare.

Prezint această carte
fascistă și-oneroasă
ca să vedeți cu toții
de ce se cere arsă!

Apoi ni se vorbește,
nazist și răspicat,
despre vaccinuri și
ADN modificat.

Și despre Monumentul
Drepturilor Omului

care-ar fi plin
de simbolurile Sionului.

Și despre un plan
absolut dement
în care să fie controlat
fiecare cent

să se renunțe
la banii lichizi
și să fim dirijați de bănci
și de apatrizi.

Apoi să ni se insereze
câte un cip
și fără el să nu mai putem
cumpăra nimic.

Vor să transforme lumea
într-o pușcărie înfiorătoare
în care vom fi dirijați
de la butoane.

Va veni antihristul,
va fi război, va fi foame...
Nu vi le mai spun
pe toate astea, Doamne!...,

ca să nu faceți vreun infarct
numai citind.

Pamfletul se termină,
destul de sordid,

cu un citat dintr-un popă
care ne spune: „Băieți,
spitale ați cerut...
spitale aveți!” ⁽³⁾

Și apoi ni se spune
că plandemia se va sfârși
dar ne așteaptă niște chestii
pe care nici nu le putem închipui.

Cam asta...
este tot.

Patruzeci de pagini
reduse la un ciot.

Nu am făcut-o de plăcere,
susțin răspicat,
și înfierez
tot ce trebuie înfierat!

Mă dezic de orice
semn de întrebare

**pus asupra
teoriilor oficiale!**

**Nu suntem prinși în biruri!
Nu ne țin în minciună!
Nu scumpesc carburanții
în fiecare lună!**

**Nu se dictează totul
de undeva de sus –
migrație și cipuri,
hulirea lui Iisus,**

**avorturi și vaccinuri,
pornografia crasă –
acestea toate sunt
numai din voia noastră!**

**Politicienii noștri
nu-și pun pensii de porci!
Iar sioniștii nu sunt
o speță de escroci!**

(1) *Polanski* – pedofil sionist, autor al lacrimogenului film-memorial „Pianistul”. Condamnat pentru pedofilie în SUA, nu este extrădat de

Elveția. *Epstein* – pedofil și miliardar sionist. Arestat pentru pedofilie, o fost asasinat sau s-o sinucis în pușcărie. O fost proprietarul aeronavei „Lolita” (titlul unui roman cu caracter pedofil) cu care o călătorit de multe ori și prietenul său Bill Gates. *Bill Gates* – miliardar american care o investit în IT, în vaccinuri, în cipuri, în inginerie genetică, în supraveghere prin sateliți și în mai tot ce poate duce la un control total al omului. *Elie Wiesel* – autor sau pretins autor al unor cărți asupra Holocaustului. Confruntat cu un alt supraviețuitor – *Grüner Miklós*, acela o afirmat că Elie nu este colegul lui de detenție, Lazar Wiesel, care era cu zece ani mai bătrân și cunoștea, spre deosebire de Elie, limba maghiară. În plus, având îndoieli în privința lui, *Grüner* i-o cerut să-i arate tatuajul de pe mână, dar *Elie Wiesel* nu o acceptat, motivând că ar fi un lucru prea intim. Există filmări cu *Elie Wiesel* în mânecă scurtă în care se vede că nu are niciun tatuaj. *Miklós Grüner* o scris o carte despre aceasta, carte care nu se găsește nicăieri – „Identitate furată. A-7713”. *Soroș* – escroc evreu preocupat de fraudă bursieră, sponsor al asociațiilor sodomiste, al unui anume tip de învățământ și al migrației. *Rockefeller* – magnat al petrolului care, atunci când o descoperit că din petrol se pot face medicamente, o cumpărat întreaga industrie farmaceutică a SUA și o finanțat

toate instituțiile de învățământ medical, ca acestea să demonstreze că medicamentația tradițională e o prostie și că doar medicamentele chimice sunt eficiente. Medicilor americani care or contestat acestea și or vorbit despre proliferarea cancerului li s-o interzis să mai profeseze. Pe lângă aceștia, *Madoff*, celebrul escroc, autor al unor inginerii financiare obișnuite, pare un tip onest. De asta i s-o și dedicat această sonată.

(2) *Covrigar* - atacant care nu vine în sprijinul apărării, la fotbal.

(3) „*Vrem spitale, nu catedrale!*” - slogan al „progresiștilor” români împotriva ridicării Catedralei Mântuirii Neamului.

Ce n-o văzut Parisu'

Acu' doi ani la
Institutul Cultural Român
s-o ținut conferința
„Mărturii ale evreilor din Benin”.

Era acolo toată pleiada
de intelectuali progresiști :
Profesorașii care te privesc
cu aere de artiști,

băieții care-or moștenit
structurile comuniste
împărțite de Bruckner-Brucan
pe coridoarele uteciste,

turnătorii care
s-or băgat în manuale
cu niște penibile
imitații literare

și băieții lui Soroș,
cu mintea lor sprintară...

cam ticăloși, așa,
cam trădători de țară...

Veneau să prindă șpilul
veneau să-și coacă visul,
năvală, ca la filmul
„Ce n-o văzut Parisu` ”...

Veneau să prind-o bursă
sau poate-o finanțare,
gata să scrie orice
le-o cere Nea Cutare.

Intelectuali de soiul
hibrid ingineresc
la care le miroasă
cam tot ce-i românesc.

Și-or început soarea
doi grași cu papioane.
Evreii din Benin
or suferit, se pare...

O fost în țara aia
progrom, cu gaz și fum,
și or murit vreo doișpe
sau doișpe mii – oricum,

or suferit atroce
or suferit întruna
și d-aia țara aia-i
plătește și acuma.

Și-atunci am strigat
de-o zăngănit în ferești :
„Băăă, da' voi n-ați auzit
de Fenomenu' Pitești?!”

Ce legătură îi
între evreii din Benin
și Institutul
Cultural Român?

Traficanții de sclavi nu erau
evreii voștri din Benin?!
Iertați-mă, nu vreau
să vă-mproșc cu venin,

dar mai dați-o pe gârlă
de conferință scorțoasă!
Ce caută evreii din Benin
în țara noastră?!”

Toți or încremenit
și s-or uitat în jur, după vardiști.

Iar Manolescu mi-o scrâșnit :
„Ești un nazist!”

Dar eu am continuat :
„Anu` trecut, acest institut idiot
o făcut cinzeci de sindrofii
despre ai lui Iuda din Iscariot!

și mai puțin de treizeci
despre evenimente românești...
Bă, da' pot să vă-ntreb
de-ai cui sunteți?!

De zece ani vă cer
să-l dați afară pe Shafran –
pentru atentat la familie,
nu pentru că-i jidan !

Și voi ce răspunsuri aveți?!
Vă doare fix în cui
c-ovreiul nu primește familii
la sindrofiile lui

ca să se «socializeze»
mai bine...
Bă, da' vouă
nu vă e rușine?!

**Voi nu mai aveți
nimic sfânt?!
Familia e pentru voi
un simplu cuvânt?!**

**Nu zic că-i
numai el vinovat
pentru tot ce
mi s-o-ntâmplat...**

**Că mai mult sunt eu,
cu păcatele mele.
Dar pentru regula lui
trebe dat de podele!"**

**O tânără drăguță
de la Registratură
care văzuse scena
mă privi cu căldură**

**și-mi spuse cu dulceață
și cu nespus respect :
„Vă invităm la cină,
domnule poet!"**

**„Să termin cu toți ăștia
și p-ormă poate vin."**

I-am zis privind-i ochii
de călduros suspin.

„Sau dacă-i Cina Aia,
vă rog să-mi spuneți ferm,
că las tot ICR-ul
să cadă sub blestem!”

O doamnă mai vopsită
cum auzi aceste
se-ntoarse către alta
și zise : „Ce vorbește?!”

„Blestemul ce îl puse
în Doină bardul nostru.
Că voi iubiți străinii
și urâți neamul vostru!...”

Atunci înălță glasul
un fante fistichiu :
„Lăsați-l, măi, în pace,
că e puțin diliu!...”

„Când eram eu nebun,
eram în gașca voastră
Acum am mintea clară
ca sticla din fereastră!

Acum am Libertate!
Atunci eram legat
în sforile satanei,
eram aproape drac...

Sunt liber, mă tem numai
de Dumnezeu, Cel Mare,
mi-am câștigat speranța,
în mine am o floare!

Îmi pasă mie tare
de steagu' vostru roșu
și c-o scris Manolescu
că mi-o cântat cocoșu'!...

O să vedem noi care,
o să vedem noi cine
va fi poet cu faimă
în veacul care vine!"

Strigam toate acestea
pe drumul spre ieșire
împins de două gloabe
fără sclipiri, în fine...

Mă îmbrânceau cu râvnă
spre treptele de frig,

mă busculau întruna,
dar continuam să strig :

„Femeia care șoptește
«Iisuse, pupați-aș picioarele!»
îi mai mare
decât toate universitățile !

Viața voastră
i-o porcărie!
Altfel n-ajungeați
I-așa o sindrofie!

Și care-i teoria voastră,
de «eroi»?
Că-n zarcă ne-am ucis
noi între noi?!

Voi mai puteți trăi
de atâta minciună?!
Noi suntem întuneric,
iar voi – lumină?!

Vai de lumina voastră
cu loji și pederăști!
Vă ard ochii în cap
mai tare ca la draci!

Treziți-vă,
băieți !
Fără Hristos
nimic nu puteți!”

Apoi ușa s-o trântit
în urma mea... sau în urma lor.
Să vedem care-or să fie
ăia care mor.

Până la urmă
am cam dat cu venin
și n-am aflat povestea
c-ovreii din Benin.

Dar tot mi-am spus măcar
oful meu cel mare
și-așa mi-am luat și eu
o mică alinare.

Și-atuncea, cum soareaua
s-o spart în râsu'-plânsu',
m-am dus întins la filmul
„Ce n-o văzut Parisu”.

O undă de fascism

Criticilor mei

De ce mă priviți cu ochi goi,
ca pe un „criminal de război”?

Ce înseamnă cuvântul „rasist”?
Că iubesc, mai întâi, neamul meu trist?...
(... și abia apoi alte neamuri, alte culturi?!)
Pentru asta, te-ai decis, „România Literară”,
să mă-njuri?

(Atunci... de ce-ți mai spui „România”?
De ce nu-ți spui „Agregat de Hârtie”?!)

Să fii „naționalist” e un lucru urât, înjositor?
Decât creștin ar fi fost mai bine să mor?
Asta e logica voastră de sodomii și avorturi?!
Asta ascundeți în ale inimii corturi?...

Sunt „antisemit” pentru c-am spus
că se impune o agendă dementă -
Cu cipuri, „căsătorii” pederaste
și pedofilie curentă?!

Sunt „nazist” pentru că v-am scris
să nu băgați în manualele copiilor
pornografii?!

Dar voi n-aveți Conștiință?!
Nu vă auziți Glasul Inimii?!

Nu există niciun Plan Sionist?!
Atunci de ce Polanski nu o fost închis?!
De ce n-o fost băgată în pușcărie
această scursură de pedofilie?!

Pentru c-o făcut filme cu evrei?!
Asta e „arta” voastră de tembei?!
I-ați dat milioane de dolari unui pedofil,
iar pe mine ați vrea să mă-nchideți
într-un azil?!

Asta e dreptatea voastră,
de manolești și enachi?!...
Și cei de la „Realitatea Evreiască” de ce tac?!

De ce trebuie interzis lanuș
și umplut Polanski de bani?!
Vi se pare normal?!
Asta e „dreptatea” voastră?!
Asta e... „Realitatea Evreiască”?!

Sunt un ticălos...

**pentru că-i iubesc pe legionari,
acești români credincioși, iconari,
care-au umplut pușcăriile
doar pentru că-și iubeau credința, țara
și iile?!**

**Puneți mână pe istorie, nătăfleți
care vă credeți tari!**

**Evreii nu or fost deportați de legionari!
Când trenurile cu evrei plecau
către stepele pustii,
alte trenuri aruncau legionari în pușcării!**

**Asta e adevărata istorie, nu ce spuneți voi!
Cum or să fie „criminali de război”?!**

Pentru ce vină?!

Pentru că or stat în pușcării fără lumină?!

**Pentru că or scris poezii românești,
scrijelind cu cuiul pe pereți?!**

**Pentru cultura lor adevărată, creștină,
care-o ridicat această țară din tină?!**

**Pentru milioanele de rugăciuni
pe care le-or spus ca să fim noi mai buni?!**

Cultura românească

**nu o fost niciodată stângistă!
Avangarda o fost impusă de mafia sionistă**

ca să distrugă culturile naționale!
Vă bateți joc de această țară tristă
cu ideile lor infernale!

(Și nici măcar nu știți
că evreii ortodocși nu sunt sioniști!)

Dar Adevărata Românie nu moare!

Noi avem Ortodoxie și sat!
Voi nu aveți nimic, Paul Cernat!
Voi aveți pleava pe care-o scutură vântul!
Noi avem rădăcini! Ne hrănește pământul!
Pe noi ne-ntăresc, ca sfântă hrană,
toți cei care-or murit pentru țară!

Oricâte catedre și manuale v-ar da,
România din noi nu o puteți lua!
Noi avem biserici, avem Catedrală!
Literatura noastră se naște în strană!

V-ați dat peste cap să faceți
o literatură cu chip străin,
dar românii citesc tot Eminescu,
Coșbuc și Radu Gyr...
pentru că sunt de-ai noștri, din popor!

Cum puteți gândi atât de ușor?!

Dacă totul e așa de... „egal”...
de ce eu n-am voie să scriu

despre legionari?!

Deci... nu sunt toate chiar atât de „egale”?!

Ați fost, deci... inoculați cu vorbe goale?!...

În spatele a ce s-o băgat în voi
e o mitologie cu monștri și eroi...

...de hârtie...

Pentru că totul e... inversat!

Tot ce e mincinos e dat drept adevărat!

V-or dresat!

Iar acum vă bateți joc, cât mai crunt,
de mormintele celor care v-or născut!

Pe toți care scriu românește

îi trimiteți, urgent, „la păscut”!

Sunteți plini de-ntuneric, de minciună,

de gol...

și, de fapt, îl slujiți pe diavol!

Așa, Daniel Cristea-Enache, așa...

Ai vrea să judece poezia mea...

„Realitatea Evreiască” și Poliția!

Până acum zece ani eram, pentru tine,
cel mai mare poet român!

Iar acum sunt un criminal, un nebun!
Un „bigot” cu care ți se face rușine!

Aceste versuri „nu mai sunt bune”!
Nu scriu exact cum am scris
în cărți laudate de tine?!

Nu mai sunt Marius Ianuș?!
Nu mai am forță?!
Nu mai am aceeași zvârcolire de torță?!

Nu simți cum acum, chiar acum,
când vorbim împreună,
parcă ar trece metroul prin stația
părăsită de literatura română?!
Nu simți că tremură pereții culturii?!
Nu ți-e frică să nu se dărâme
tot ce credeai că știi?!
Nu recunoști bătaia inimii?!

Nu e chiar acum acel moment sublim
de poezie-adevărată, fără chin?!

Așa o vrut Dumnezeu, să am acest dar,
pentru că am un suflet de legionar!

Ce-ai vrut să demonstrezi,
cu „Realitatea” ta „Evreiască”?!

**Crezi că nu mai are cine să mă citească
în această țară românească?!**

**Și de ce l-ai mobilizat și pe acest Manolescu
insipid
desprins parcă din ședințele de partid?!**

**Ce conduceți voi în acele
„facultăți de renume”?
Un atac criminal la adresa culturii române?!**

**Dacă de mâine nu ați mai avea școli,
literatura voastră ar mai avea cititori?**

**Cine-mpinge această literatură ușoară
tot mai departe de această țară?**

**Și de unde până unde acest scenariu trist
în care mă acuzați de... „nazism”?!...**

**Nu vi se pare că manipulați prin limbaj,
că mințiți, că-ncercați un linșaj?!**

**Slavă Domnului că nu mai e chiar contextul
din '39, când ați ars-o de vie
pe Nicoleta Nicolescu!...**

Nu vi se pare exagerat?!

„Fascismul” n-ar fi fost mai adecvat?!...

Dar cui îi pasă de-acuzele voastre
de posedați?!

În capul meu, într-o sală plină
de adolescente și de soldați
unul dintre ei ține în mână chiar acest poem,
împroșcat pe câteva foi, ca un blestem,
și privește speriat...

Pe prima foaie stă scris, apăsător:

„Conștiință și credință
în poemul
«O UNDĂ DE FASCISM»
de Marius Ianuș”

L-ați ars! L-ați terminat!
O să mă urască toată viața lui săracu' băiat!
De ce nu i-ați dat... Maria Banuș?!

Cine poate să explice Conștiința?!
Asta vă este „Știința”?!

Iar „Credință” trebuia cu „C” mare,
că e Floare de Închinare!

Și ce e cu acești soldăței
așezați câte trei

cu cămășă verde, cu mânecă scurtă
și cu basca pleoștită ca o turtă?

Parcă-s cercetași,
nu ostași!

Ar fi trebuit să-i îmbrace ca pe daci,
în iie și-n gaci!

La catedră stă gârbov Paul Cernat!
Iar deasupra lui e tricolorul românesc
cel adevărat:
Roșu-Alb-Negru. Pe care stă scrisă omilia:
„Dumnezeu. Patria. Familia.”

Paul se lasă greu în spătar
și aruncă pe masă un fel de cadran
pe care-l privește prin vreo zece dioptrii
de amar.

Din cadran s-o deschis
un glob de lumină și vis
în care stă scris...

MESAGERUL CENTRAL

În jurul titlului principal,
ale titluri clipeșc, își schimbă culorile, strigă:

„Nu apostăzi! Nu vă fie frică!”

„Nu vă temeți!

**Nu se va atinge dihania pustiei
de Tărâmul Ortodox al României!”**

„Turcia lovită de vulturii de oțel!”

Si altele, de același fel.

Dar să mă întorc la oful meu.

De ce l-ați nenorocit pe sărmanul băiat,
pe acest pui de soldat,
cu subiectul ăsta teleleu?!

Iar mai în spate e altul
pe care l-ați întrebat, ca să-i găsiți pricină,

**„Ce sfinți sunt prezenți
în «ACATISTUL
FLORILOR DE LUMINĂ»?”**

Dar de unde să știe el?!

Ce, e popă la voi în cartier?!

Ăsta are ascunsă în bască o cască
în care cineva îi șoptește.

Dar el mormăie: „Nu e bine!

Trebuiau să fie doișpe!
Doamne ferește!...”

Lăsați-l, că ceva tot știe! Aoleu!
Nici nu vreau să mă gândesc
ce-aș fi făcut eu...

Așadar, zicem că suntem undeva în viitor
iar Paul stă, cu ochelarii lui de revizor,
la catedra unei săli de testare.
E un examen de „cunoștințe literare”.

La mulți le-o căzut Eminescu, la alții Coșbuc
la mulți Radu Gyr,
dar s-o dat și Fratele Marius, câte puțin.

(Oricât ați căutat voi să-mi omorâți poezia!
S-o trezit România!)

Paul oftează și-și verifică aritmia...
„Alții s-ar fi compromis și mai rău...
Manolescu ar fi scris
chiar și despre Dumnezeu!”,
îi șoptește Mândria.

„Măcar eu n-am scris, ca acel profitor ordinar
de D.C.-Enache:
«Radu Gyr - un crez legionar»!
lanuș e mai acceptabil, e fost anarhist...

Tot mai e de-al nostru, mai avangardist...
E mai futurist, nu atât de plebeu...
Nu m-am compromis chiar atât de rău
cu «Marius Ianuș - fracturist și erou»!...”

„De unul zice doar că e căpitan...”,
aude, în cască, soldățelul care-ncearcă
să vă prostească.
Așa că pune și el, la final: „și-un căpitan”!...

DE CE NU L-AȚI ÎNVĂȚAT SĂ GÂNDEASCĂ?!

Cum să se ridice țara asta românească
cu așa niște intelectuali cum sunteți voi?!

Și pe mine de ce mă acuzați, propriu-zis?
De... o undă de fascism?!

Unde vă e „independența din cultură”?!
Unde și când ați căsăpărit „etic”
„criteriul” vostru „exclusiv estetic”?!
Criteriul ăsta e doar pentru o adunătură?!
Numai pedofilii sioniști au acces
la această (im)postură?!
Dar asta se numește „dublă măsură”!

Ce fel de criterii... ce fel de literatură...
ce fel de critică literară se zbate în voi?!

Domnilor păpușoi, permiteți-mi, totuși,
să vă cer o explicație clară.

Voi nu știți ce ni s-o transmis
din Punctul Terminus?!
Cine exclude va fi exclus!
„Cine sapă groapa altuia cade singur în ea!”
Așa!

Ieri eram cel mai bun iar azi...
valoarea mea nu mai există!
Critica voastră „literară”
e foarte... oportunistă!

Singurul care-o priceput cum trebuia
poezia mea
din „Manifest Anarhist și tot restul”
o fost Domnul Alex Ștefănescu !

**„Această poezie de mizerie
e cel mai bun produs literar
al timpului nostru lipsit de glorie!”**

E tot ce trebuia spus.
Dar să ne-ntoarcem un pic mai sus.

Am doi copii în capcana aia senilă
care se chinuie să iasă la lumină

din cloaca voastră de critică literară
oportunistă și falimentară.

„Boul de lanuș e de vină!”,
zice primul dintre ei. Și suspină...

Dar nu-s eu de vină!
Sunt acești oameni fără valori, fără morală!
Acele scursuri comuniste
 care-or distrus această țară!
Acești ateii!

Ce, eu i l-am băgat pe Ceaușescu
 lui Manolescu în cap?!
Eu am făcut din Daniel Cristea-Enache
 un satrap
care umblă pe la Poliție
 și pe la agenturile străine
să se plângă de mine?!

Și astea-s sunt subiecte de dat unor copii
pe care-i aruncă la război
 direct de la jucării?!

De ce nu le dați
 ceva care să-i facă
 să gândească,
 să creeze?

**„Propuneți un verset în plus
la icosul dintre paranteze
și explicați de ce l-ați propus.”**

Ceva care să le placă.
Nu ușor, da' să fie joacă!

Să bage ei mâinile-n nisip,
să-nvârtă ei roata olarului!
Să simtă ei cum se-nmoaie metalul
în dogoarea jarului!

Să nu vă bateți joc de poezia mea!
Eu n-am făcut literatură de cafea!
N-am scris inspirat de draci de partid!
N-am scris filozofii de bețiv!
Nu mi-am dat ochii peste cap
ca să le fac unora sau altora pe plac!
Cum să le dați copiilor așa ceva
pe barba mea?!
Când o să știm noi ce-i „conștiința”,
atunci da!

Dar haideți s-o lăsăm acum așa...

Să-l lăsăm pe Paul în sala de examen
din viitor
să plângă pe-al Avangardei cadavru putrezitor.

Să-i lăsăm pe copii să caute răspuns
la niște întrebări pe care nu eu le-am pus
și care m-ar fi încurcat și pe mine.
Bine...

Să ne întoarcem în prezent, în real.

Ce tot vreți de la mine?! Ce tot puneți pe jar?!
Ce-mi tot puneți etichete
otrăvite și bete?!

Nu credeți că sunt și SEXIST, MISOGIN,
HOMOFOB...
și că VĂD REALITATEA MULT PREA MOV?!

Ce-i cu aceste cuvinte
CARE NU ÎNSEAMNĂ NIMICA?!
Vă place vouă să umblați cu fofârlica?!
Chiar vă interesează crezul meu politic?
E Teocrația!
Numai Dumnezeu poate să salveze România!
Numai Biserica poate să facă ceva aici
în timp util!

Lăsați atunci Biserica
să ne izbăvească din chin!
De ce să ne tot îndopăm bulimia?!
Să lăsăm călugării să conducă România!

Dacă nu se primește sau nu se poate...
sunt pentru libertate.

(Dar libertate adevărată, de frați,
nu impusă și nu doar pentru stricați!)

Și pentru democrație participativă.

Încă de pe-acum, nu ca perspectivă!

(Că se poate - avem de toate!)

N-ar fi normal ca această țară tristă
să poată să voteze

că nu vrea educație sodomistă?!

(Dar voi, când vine votarea,
vă faceți că... „n-ați înțeles întrebarea”!!!...

Nu vă este rușine?!

Ăsta vă e intelectul „subțire”?!

Asta vă e „democrația” -

să mințiți România?!

Pleşule, ție nu-ți crapă obrazul?!

Mai vânturi și Biblia, ca viteazul...)

Voi sunteți totalitari, nu eu!

Voi impuneți omenirii un plan abominabil,
ultrarău!

Voi vreți să ne vaccinați
ca să ne-mpuținați!

(Nu-s eu „mai isteț”!...

O zis-o, pe față, Bill Gates!)

**Da' pe noi n-ar trebui să ne-ntrebați
dacă vrem să fim vaccinați?!**

**Voi vreți să ne puneți cipuri la toți
și să ne teleghidați ca pe niște roboți!
Dar știm de mult ce ni se pregătește:
E scris în Apocalipsă, la capitolul 13!**

**Și credeți că voi o să scăpați?!
C-or să vă facă ăștia draci-șefi?! Diplomați?!
Voi nu sunteți goy?!
Atunci de ce aruncați cu noroi?!
Vi se pare... kușer
să-mi interziceți să public, să sper?!**

**Asta face critica literară în această țară?
Interzice scriitorii?!
Ce-ai vrut să faci cu Goma, USSR-ule,
SĂ-L OMORI?!
Ai fi vrut să fie-mpușcat
ca poetul Robert Brasillach?!**

**Sunt un scriitor renumit în această țară!
De ce nu mă publică „România Literară”?!**

**Voi îi interziceți țării voastre să-și verse oful!
Îi puneți mamei voastre căluș cu pantoful!
Să nu se-audă glasul acestui neam trădat!...**

**Vă las să demonstrați că nu-i adevărat:
vă dau spre publicare poemul ăsta, trist,
în care vă conced... o undă de fascism.**

**O undă de fascism c-un damf de smerenie,
un strop de nazism într-un gând de utrenie
și-un crez naționalist, când știi, creștinește,
că omul e sfânt doar atunci când iubește!...**

**Și asta vă doresc: să regăsiți iubirea
forța care ne unește, în neam, și iartă firea...
Vă doresc să ajungeți pe cereștile trepte!
Eu vă iert și Dumnezeu să vă ierte!**

*(Poemul o fost trimis spre publicare revistei
România Literară la data de 10 Iulie 2020,
pe mai multe adrese email.
Și nu o apărut, firește, în această publicație.)*

Soldat în Războiul Nevăzut

1. Așadar

O crezut careva că am dat ortu' popii?!
N-or să mă distrugă
douăzeci de securități
dacă nu măucid!

ICR-iștii satanei
pot să-i facă mutrei mele
milioane de copii
și să le pună cu capu-n jos pe fiecare zid!

Numai mort! Numai lichidat! Ați auzit?!

Mi-ați luat totul, dar... am scăpat de toate!
Dumnezeu mi-o dat
această uluitoare libertate!

Aduceți glucoză, tărgi și siringi
pentru c-or să leșine mai mulți securiști!

**„S-A ÎNTORS IANUȘ ȘI FACE
CE VREA EL ÎN POEZIE!
SCRIE DESPRE LEGIUNE
ȘI DESPRE ORTODOXIE!!!”**

Dar spaima lor e o mare prostie!

Pentru că Dumnezeu

mi-o dat această bucurie:

**Mi-o dat să știu, să-nțeleg, să simt
adevărul de dincolo de mormânt!**

Uitați-vă la mâinile mele!

Nu sunt un om chiar așa de boem!

Am cărat lăzi cu pâine!

Am călătorit cât în al Odiseei poem!

Pe mine nu mă interesează

„să-mi trăiesc viața”!

Știu exact ce ar trebui să-mi doresc!

**Dumnezeu mă va prinde, îmi va curăța fața
și mă va învăța să iubesc!**

Nu sunt un dement, cum zic mulți că aș fi!

Nu îmi fac între versuri portrete pustii!

Caut să mă rup

dintre aceste gânduri fără putere!

Caut salvarea sufletului,

drumul la Mântuire, știi,

eu aş vrea, de fapt,
să dau în mințile unor copii!

Scritori, scriitoare, prefăcuți sau zurlii...,
vă rog, nu vă duceți pe cele pustii,
ci veniți după mine!

2. Veniți după mine!

Mă voi ruga, voi crede, voi ști
să mă las în bătaia inimii!
Să fac următorul pas de pripas
către Acela Care te lasă fără glas!

Dar să vă spun pe unde merge cărarea:
În această viață
trebuie să învățăm ascultarea!

Păcatul e marea care vrea să ne-nghită!
Biserica-i corabia! Poftele-s dinamită!
Tot ce-i slab se sfărâmă în a lumii ispită!

Tineri ai patriei mele, veniți după mine!
Nu mai mergem la rele!
Vă conduc spre tărâm de Lumină!
Spre Pacea Eternă!
Să învingem a vieții capcană!
Răul să cadă în bernă!
Vă învăț ceva bun!
Vă dau din a inimii mele putere!
Lin suspin! Mângâiere!

Să pornim la drum!
Chiar acum!
Cu durere!
Către Înviere!

3. Un nou început

Povestea începe ca de obicei
 într-o tristețe prăpăstioasă,
într-o zi în care nu prea știu încotro s-o apuc...
Doamne, aruncă peste viața mea
 o haină frumoasă
și-arată-mi de unde, ce și cum să aduc!

Iarna aceasta e lungă și surprinzătoare
cu atâta zăpadă încât să se bucure
 și cel mai necăjit copil!
Atunci de ce tristețea, ca o ascuțitoare,
din sufletul meu mușcă, puțin câte puțin?!

În mine e păcatul..., în mine e izvorul
 acestei nefericiri!...
Aprinde-mi, Doamne, inima cu focul
 Adevăratei iubiri!

4. Privire înuntru

Din trupul meu, bătut cu gheață
nu iese nicio dimineață.

Din trupul meu frecat cu spumă
nu iese nicio voie bună.

Dar vino, Doamne, și-mi dă Pace,
când duhul lumii mă desface!

Lucrează-mi, Doamne, mult în fire,
că tot ce știu eu nu-i iubire!

5. Anemona, dragostea poate învinge pe pământ?

Să merg spre fata din inima mea?
Sau să stau în Braşov, suspinând după ea?

În Braşov,
pe nişte străzi
pe care-o mers Anemona...

Cobor
aceste
trepte
ale
parcului
Schlaffer

ca un nou
îndrăgostit
din Verona...

Dar de cine-s îndrăgostit? De ce arătare?!
Pe cine port în a inimii barcă legănătoare?

...în acest
taxiu
paradit?!

Măicuța Domnului, fii tu alături de mine,
coboară-te tu în inima mea,
altfel mă voi împiedica
în această nedumerire
ca Anemona în a vorbelor za !

Voi aluneca...,
voi aluneca...,
voi aluneca...
precum Anemona
pe a minții șosea!

Ai milă de ea! Ai milă de mine!
Ai milă de-orașul ce-mpreună ne ține!
Pe unde scot mâinile din dragostea mea?!

Fătucă din Codlea,
Anemone Latzina
îți spune ceva?

Sărmana de ea... Sărmana de tine...

Sărmanul, sărmanul de mine...

6. Orașele satanei ard satanic

Femei înfocolite ca tigresele
ies din cluburi de noapte
cu fumuri de tantra...
Ați vrea să ne-mperechem
pentru câteva avantaje
ca animalele din Insula Sumatra?

Această lume e tristă
pentru că nimeni
nu iubește cu adevărat!
În măcelării și pe stradă
cărnuri rotunjite
sunt scoase la mezat...

Cine e mai tare
să înfigă colții!
Cine are mai multe banane?!
Cine se dă cu o mașină mai mare?!
Acel domn e chemat, cu ocheade virale,
să fie-mplântat în organe!...

Eu vreau să stau pe un postament
și să urlu versuri sălbatice!

În această junglă,
 în acest iad dement,
 prefer să fiu „Clovnule!”,
 prefer să fiu „Saltimbance!”

Duminică dimineața
 bisericile larg deschise
 îi cheamă pe oameni acasă :
 „leșiți din carnea voastră
 puturoasă, de pe străzi,
 că în Cer s-o pus masă!”,
 le strigă ele oamenilor
 care ies mahumuri
 de sub pat...
 „Dar unde-am fost azi-noapte?!...”
 se întrebă unul
 stând în cap
 în dulap.

Sufletul acestuia e ca mănuașă întoarsă
 care i-o căzut din buzunar într-o baltă
 de lângă trotuar, dezlânată, spartă,
 stropită cu noroi de fiecare roată.

Când vine zăpada ne mai bucurăm,
 pentru că Domnul ne înălbește trotuarele.
 Dar duhul morții nu se duce din oraș.
 În gânduri plutesc diavolii, banii și poftete...

7. Intermezzo 1

Eram pe-o stradă tristă
pe care viața curge
ca berea într-o crâșmă.

Mergeam încotro se-ndreaptă acest poem,
adică unde vrea Domnul.
Ascultam în zgomotul străzii
un întreg Recviem,
în minte-mi plutea somnul...

În drumul meu un fel de proclitar,
cu talpa goală, dar cu mutră de cizmar,
stătea trântit în fund lângă un birt amar.

La crâșma de pe strada surpată în maidan,
acest om îți spunea, pentru un ban,
un... poem de amor contemporan.

8. Poem de amor contemporan

Cu tine – niciodată,
cu mine – niciodată.
În Fabrica de Ceață
s-o mai deschis o poartă.

În Fabrica de Ură
s-o mai primit un spor.
Iubirea noastră are
valențe de omor.

Mi s-o dat femeia Cecilia.
Am iubit-o-ntr-un hotel la Mangalia.
Eram triști, făr' să știm de Mister,
și priveam aiuristic pe cer.

Iubirea e bolnavă
de jale și de dor...
Dă-mi, Doamne, două aripi
din Ceruri, ca să zbor!

Femeia mea cutează
să își ascundă fața.
Ea vede dimineața,
eu nu văd dimineața...

În beciul necredinței,
în tristul poligon,
am stat... – un vierme-al morții
înfipt într-un cocon!...

Da, am lovit cu palma și am lovit cu bâta,
pân-o plătit factura de cablu, seniorita!...
Eu nu-i mai fac plăcerea acestui crunt satrap!
Durere, îți ordon să te dai peste cap!

N-o vrut căsătorie,
deci... naiba o s-o ție!
Așa e cu femeia...
Da' ce-ți explic eu ție?!

9. Prins în trecut

Mă zbat

în trecut

ca un fluture-anemic

fluturând

peste plânsul

lui Breivik!

Cum să repar, Doamne, ce am făcut?!

Mai poate fi totul ca la-nceput?!

Când o voi mai vedea

pe gingașa, minunata, fetița mea?!

Și Breivik o fost crescut fără tată,

ca ea!

Doamne, ai milă de inima mea!

10. Zveruca mă mai știe?

Zveruca mă mai știe?
Știe că am ținut-o pe palme
ca pe o bijuterie?

„Orașe pentru mama...
orașe pentru tata...”
În tot ce scoți din unde
iubirea e ca piatra...

Primiți această mărturisire isterică!
Eu am lovit-o cu pumnii pe această femeie,
deși am știut,
de la bun început,
că nu e ușă de biserică!...

Eu am cerșit iubire și mi s-o dat amar...
Necaz, lacrimi, amărăciune,
cine ar putea spune
câte s-or întâmplat?...
Doar Domnul, la El toate s-or măsurat.

**Doamne, nu am știut...
Ar fi trebuit să renunț de la-nceput!
Sau să îndrept tot ce trebuia-ndreptat
de la primul păcat!...**

**Salvează-mă Tu, Cel Preaînalt, Cel Infinit,
pe mine, acest urs
batjocorit,
scuiat
și rănit!**

**Doamne, fetița mea e departe de mine!
Nu mai pot să o văd!
Ridică-mă din această nenorocire!
Sfârșește-acest prăpăd!**

11. Ursul acestui circ

**Sunt ursul acestui circ românesc!
Așa e mai bine?! Scriu ce doriți să scriu?!
Mi-ați luat tot ce aveam: să iubesc,
și mă vreți de viu în sicriu?!**

**Ați vrea să mă dresați ca să vă fie bine?
Să nu se mai audă glasul ăsta mocnit?
Să stau în bârlog încolțit de jivine
ca și cum aș fi murit?!**

**Eu sunt manifestarea acestui circ dement!
Eu NU O SĂ TAC NICIODATĂ!
Nu sunt un poet!
Sunt o fabrică de armament!
Și v-am scris deja nota de plată!**

12. Neiubirea

Lovesc un trotuar sacadat!
Doamne! Îți mulțumesc!
Pe acel porcușor agresiv
care vinde pornografii la Humor
nu m-ai lăsat să-l bat!

Nu m-ai lăsat să răspund la ură cu ură!
Cu Legea iubirii nu se dă peste gură!
Dar eu cad și iar cad
în al neiubirii păcat.

Neiubirea e a nesperanței soră!
Necredința fată o ură multicoloră!
Scapă-mă din acest păcat, Tu...
Cel Necuprins,
 Cel Luminos,
 Cel Minunat!

13. Trist

**Sunt atât de trist, imposibil de trist!...
Ce va urma în această viață?!**

**Doamne, am pierdut tot
și nu mai văd înainte nicio dimineață!**

**Domnica și-o schimbat numărul de mobil
ca să nu ne mai lege nici a vorbelor ață...**

**Măgura Codlei nici nu se uită la mine!...
Altcineva care ar putea să mă iubească
e prea departe, nu ține...**

**Ce să mă fac?
Cu ce final fericit
să închid această carte?**

**Tristețea mă obosește cumplit!
Aș vrea să dorm toată viața!**

Sunt trist la modul enorm!

Mi se întunecă inima, fața...

Să mai ies din bârlogul de la Humor?

Ce-mi mai rămâne, Doamne,

înainte să mor?

De ce nu vine moartea mai repede?

Să mai ies? Să las viața să se depene?

Ajută-mă, Doamne!

Nu mă lăsa în neființă

hăcuit și mirat!

Oricât Te-aș fi supărat,

ridică-mă din dorință,

spală-mă de păcat!

14. Prin gard

Noi privim lumea asta
printr-o plasă de sârmă!
Noi privim realitatea
printr-un gard înghimpat!

Doamne, dezleagă-ne Tu din păcat!
Dă-ne nouă mângâiere,
dă-ne nouă putere
să facem ceea ce Tatăl ne cere!

Dă-ne o iubire atât de mare
încât să ne ridice cu ea către soare.

O iubire curată, nelumească, tare,
care să zboare!

15. Cineva care să zboare!

Să ne umplem cu Duh și să urcăm pe nori!
Poetii ar fi putut să fie cei mai buni aviatori...
dar s-or stricat înșirând cuvinte

fără minte!

Iar călugării sunt puși la munci grele
ca să producă cât mai multe lovele!

Cine să mai zboare,
în această lume cu metehne de struță,
la Domnul Hristos și la a Sa Măicuță?!

Nu o zis Domnul să nu ne mai necăjim
cu căratul,
ci doar să-L ascultăm, ca pe nimeni altul?!
Nu ne-o zis că fără El nu putem face nimic?!
Ascultați-mă un pic!

Nu ne-o zis să căutăm mai întâi Împărăția
și abia apoi să ne-obosim împrôscând hârtia?

**Ce-i așa de greu
să facem odată ce ne-o zis Dumnezeu?!**

**Avem nevoie de mai mulți aviatori!
Avem nevoie de mai multe fecioare!
Avem nevoie de rugăciuni
care s-ajungă până la nori!
Avem nevoie de sute de bucurii neanimale!**

**Ca să plecăm în Infinitul Voiaj!
Către Adevăratul Soare!**

16. Intermezzo 2

Despre cântărețul de lângă birt
am mai vorbit.
Stătea lângă o bere răsuflată
ca lângă o floare
cu acordeonul spânzurat de gât,
vâslind prin uitare.

Era atât de bleg,
de fără rost
și de lipsit de vlagă
încât m-am gândit să-l fac om-sendviș
și i-am scris o pancardă:

17. Pancarda omului-sendviș:

ȘTIINȚA E MOARTE!
ÎMPREUNAREA E MOARTE!
BANII SUNT MOARTE!
TELEVIZORUL E MOARTE!
ÎNCREDEREA ÎN SINE E MOARTE!
PSIHOLOGIA E MOARTE!
TUTUNUL E MOARTE!
ALCOOLISMUL E MOARTE!
MÂNCAREA ÎMPACHETATĂ E MOARTE!
CARDURILE SUNT MOARTE!
CODURILE NUMERICE SUNT MOARTE!
BĂNCILE SUNT MOARTE!
PORNOGRAFIA E MOARTE!
TĂCEREA E MOARTE!
DUMINICILE FĂRĂ MERS LA BISERICĂ
SUNT MOARTE!
MIERCURILE ȘI VINERILE
ÎN CARE NU AM POSTIT

SUNT MOARTE!
BÂRFA E MOARTE!
JUDECAREA APROAPELUI E MOARTE!
SĂ NU VREM SĂ VEDEM
CUM REGELE MORȚII
LE VA LUA ÎN IAD PE ALE SALE!!!
RUGĂCIUNEA E VIAȚĂ!
SPOVEDANIA E VIAȚĂ!
LITURGHIA E VIAȚĂ!
IUBIREA DE APROAPELE E VIAȚĂ!
MILOSTENIA E VIAȚĂ!
CELE ZECE PORUNCI SUNT VIAȚĂ!
LUPTA CU STĂPÂNUL CEL NEGRU
AL ACESTEI LUMI E VIAȚĂ!
ADEVĂRUL E VIAȚĂ!
TU DE PARTEA CUI EȘTI?!

(De atunci pancarda o fost ființa lui
Fiecare rând în a vieții cruce
i-o mai fost un cui.)

18. Ridică-mă, Doamne!

Nu o să tac!

Tristețea nu-mi poate pune capac!

Pustiul lumescului îl știu!

O să strig Adevărul cât mai sunt viu!

Până ce Domnul se va milostivi de mine
și mă va ridica în ale Sale Lumine.

19. Rugăciune

Doamne, ridică-mă din viața mea necăjită!
Șterge din mintea, din sufletul
și din trupul meu orice ispită!
Dă-mi mie să ajung, pe un drum ușor,
la mântuire,
chiar acum, fără să mai trec
prin al vieții mele foc, în neștire.

Alungă pofta!
Alungă tristețea!
Alungă sărăcia!
la-mă acolo unde toate or primit veșnicia!

Lasă-mă la marginea marginii Raiului,
pe un covor de verdeață,
ca pe-un cățel bezmetic,
să mă bucur, din când în când,
de a Ta Față...

20. Cu mintea la Cer

**La Cer să mă uit!
Celor ce îmi tot strigă
felurite tâmpenii
să nu le mai răspund!**

**Mintea mea să se ducă în sus!
Viața mea să capete substanță!
Toate aceste lanțuri ale lumii îs
a necuratului împleticită stanță.**

**Cu mintea la Cer!
Cu gândul în sus!
Încărcat de Mister!
Să merg spre Iisus!**

21. Deschideți fereastra acestei lumi!

Deschideți această lume
 care-mi ascunde Soarele!
Sunt ca un bețiv rătăcind
 pe o cale ferată!
Ca un boxeur pe care
 nu-l mai țin picioarele!

Deschideți-mi!
Recunosc,
 mintea mea cea nemernică
 e vinovată!

Deschideți-mi!
Vreau să mă-ntorc cât mai degrabă acasă!
Am văzut tot ce-mi poate da
a lumii împopoțonată mireasă!

În vaca aceasta răzvrătită și grasă,
în această zdreanță,
e moartea!..., e viața mea falsă!

Deschideți-mi!

Eu știu că nu aici îmi voi găsi jumătate!

Aș vrea pe-un covor de verdeață

în Cerul prelung

să fiu lăsat să plâng din belșug!

Până uit că am fost viu,

că am trecut prin toate acestea,

că necuratul îmi ascundea mereu

care este cu adevărat povestea...

22. Celor care nu cred

Eu pe tavanul minții mele
L-am văzut cu adevărat pe Hristos!
Ca pe cupola unei biserici
pictat frumos!

Se auzea o muzică neauzită...
De pe cupola minții mele
varul căzuse într-o clipită!

O, Doamne! Marele meu Dumnezeu!
Parcă eram o Biserică eu!

Sau când m-am trezit, în Lunca Prigoanei,
și-am auzit glasul conștiinței
și-apoi glasul satanei!...
Clar, răspicat, fără dubii, fără să fiu beat!...

Glasul despre care îmi vorbise
Părintele Stareț exact!
Glasul conștiinței mele! Apoi glasul lumii!...

**Sau când la Roma, într-o mașină,
Îngerul mi-o vorbit despre iubire și milă!**

**Ce vreți mai mult?!
Ce mărturii să vă mai aduc
ca soldat în Războiul Nevăzut?!**

**Fără Dumnezeu nu puteți face nimic!
Ascultați, ascultați ce vă zic!**

**(„SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT”
SE SFÂRȘEȘTE AICI.)**

Visul pangolinului

Sunt singur ca o barcă în plandemia lumii,
mă orientează-n spațiu un aspru pangolin
privesc cum trece luna prin stinse constelații
și-mi încolțesc în minte regrete și venin...

Sunt singur ca o casă uitată în paragini,
sunt singur ca o ploaie și ca un funambul,
sunt singur ca o rimă căzută între pagini,
și ca Patriarhia în vajnicul Stambul...

Sunt singura făptură în viața mea anostă
și doar cu rugăciunea tristețea mi-o adorm...
Sunt singur ca în noaptea din Ghetsimani

o torță
și-mi mai aduc iubire doar diavolii, în somn.

Voi, cei ascunși în case care mă țineți minte,
voi, care dați Minciunii tot ce aveți mai bun,
voi care mergeți astăzi, plandemic, înainte,
m-ați condamnat odată, ca să vă fiu nebun...

Astăzi nebunul vostru și-o ridicat privirea
și l-o găsit pe Domnul pe-al vieții trist peron.
Și o văzut cum piere de tot Dumnezeirea
în Europa asta... Sodoma lui Macron...

Astăzi nebunul vostru vă ține cuvântare
în Numele ce Mare al Domnului Preasfânt,
ca unul care știe, ca Simon din Cirene,
care o dus oleacă din cruce pe pământ.

Sunt singur ca Speranța în noaptea răstignirii,
sunt singur, dar din Domnul îmi vine
Duhul Sfânt,
sunt singur ca o barcă în apa amintirii,
sunt singur ca o moarte, dar voi rămâne,
sunt...

România

România-i țara-n care ne-am născut,
unde curg izvoare dulci ca un sărut,
unde cântă tainic toaca înserării
și ne procește Clipa Învierii.

Nu uita, vei trăi pentru țară,
viața ta e a Gărzii de Fier !
Cu Hristos vom clădi România
și cu-al nostru Arhanghel din cer !

România-i țara Munților Carpați
care își ridică brazii ei înalți
printre piscuri albe, sculptate-n furtuni,
printre schituri negre, scoase din minuni.

Nu uita, vei lupta pentru țară,
viața ta e a Gărzii de Fier !
În Hristos vom purta bătălia
cu al nostru Arhanghel din cer !

**România-i țara Dunării albastre
care își întinde apele măiestre
printre holde-nalte ce adie-n vânt,
printre cimitire cu parfum de sfânt.**

**Nu uita, vei muri pentru țară,
viața ta e a Gărzii de Fier !
Prin Hristos vom învinge și-n moarte,
că avem un Arhanghel în cer !**

Balada vagoanelor de tren

Ținându-ne de mână, ca niște lungi vagoane,
ne ducem existența spre zări târzii de fum.
Ne flutură în grabă batiste pe peroane
și, fără multă vorbă, suntem împinși la drum.

Și alergăm întruna pe căile ferate,
ne mai opresc prin halte consemne și lumini,
ne trec pe la ureche, grăbit, accelerate,
și alergăm prin lume, întruna, arlechini...

Acum, când zarea țării se-aprinde ca o dramă,
acum, când se presimte al nopții rece semn,
acum, în clipa asta când ziua se destramă
o să cântăm balada vagoanelor de tren.

Când ne-o oprit odată un tren strălucitor
vedeam în dreptul nostru, pe-o linie-nteruptă
vagonul în paragini, cu placa HARITON,
care părea zadarnic și lepădat de luptă...

– De ce rămâi aicea, pustiule vagon,
și nu-ți îndrepti privirea spre zarea cea fierbinte?
Nu-ți mai aduci lumină în palidul neon
și nu-ți urnești dorința și viața înainte...

Acum, când zarea țării se-aprinde ca o dramă,
acum, când se presimte al nopții rece somn,
acum, în clipa asta, când ziua se destramă
să ascultăm cuvântul acestui vechi vagon.

– Voi alergați întruna spre zările de fum
ca să găsiți răspunsuri la întrebări anoste...
Voi transportați cărbune, și lapte, și magiun
și le schimbați pe pepeni sau pe un bodaproste

Dar ce se-ascunde-n asta, de ce vă străduiți
să transportați făină și sârmă pentru clește?
De ce fugiți prin viață cu ochii chinuiți
și care-i întrebarea care vă chinuiește?

Acum, când zarea țării se-aprinde ca o dramă,
acum, când se presimte al nopții rece semn,
acum, în clipa asta, când ziua se destramă
să ascultăm balada vagoanelor de tren.

– Nu veți găsi răspunsul, ne spuse Hariton,
în plexicul și-n plasma acestei lumi mortale –
noi am ajuns vagoane rămase la peron
în care-aruncă noaptea lumini de lampadare...

Noi ne-am oprit din marșul acesta nebunesc,
noi am ieșit din cursa aceasta dementială.

Ne înfășoară trupul un gând dumnezeiesc
și ne coboară-n suflet o pace diafană...

Acum, când zarea țării se-aprinde ca o dramă,
acum, când se presimte al nopții rece somn,
acum, în clipa asta când ziua se destramă
să ne-amintim povestea acestui vechi vagon.

Ținându-ne de mână, ca niște lungi vagoane
ne ducem existența spre zări târzii de fum,
ne flutură în grabă batiste pe peroane
și, fără multă vorbă, suntem împinși la drum.

Și alergăm întruna pe căile ferate,
ne mai opresc prin halte consemnele de post,
ne trec pe la ureche, grăbit, accelerate,
și alergăm prin lume, întruna, fără rost...

Acum, când zarea țării se-aprinde ca o dramă,
acum, când se presimte al nopții rece somn,
acum, în clipa asta când ziua se destramă
ne amintim povestea acelu vechi vagon.

Seara în Poiana Angelescu

Seara pe dealul Poienii lui Angelescu,
cu-n blând apus, ca în Mihai Eminescu...
Munții Perșani sunt chiar a zării oștire.
Lempeșul lung stă-n fața lor, ca un mire.

Mașini sticlesc pe drumul spre Secuime.
Suntem mocani, suntem aici din vechime.
Brazilii înalți închid poiana în sine.
Jnepenii-aprind verzi lumânări de iubire.

Printre copaci se-aud ecouri de joacă.
Soarele-ncet trece de culmea înaltă.
Un corcoduș ridică brațe precare.
Eu stau aici, în ultima rază de soare.

Câțiva căței hămăie cam în neștire
prinși în povești cu ură și cu iubire.
N-o să mai am nicio iubire umană,
mă pregătesc de experiența finală.

Seara pe deal, ca într-un film de iubire,
singur și totuși plin de-mpăcare în sine...
Seara pe dealul Poienii lui Angelescu,
îmbătrânind, ca-n Adrian Păunescu.

Spre Podul Mirabeau

Te-am privit cu regret
în clipa care zbura...
Te-am privit cu regret,
te-am privit așa...

Ca unul care nu știe să piardă...
Ca și cum tu ai fi singura...
Dar tu n-ai avut nevoie
de dragostea mea...

Nu știu să pierd,
n-ai avut nevoie
de dragostea mea...

Te-am privit cu regret,
te-am privit așa...
ca și cum totul altfel
s-ar fi putut întâmpla.

Dar tu n-ai avut nevoie
de dragostea mea...

N-ai avut nevoie de mine
și-o trebuit să plec.

N-ai avut nevoie
de dragostea mea,
iar anii trec...

În viața ta
am rămas
un obiect de decor,
ca Apollinaire
pe podul lui de dor.

Viața mea o curs
ca o undă amară –
acum e toamnă,
ieri era primăvară...

Te-am privit cu regret,
te-am privit așa...
În clipa aia care zbura...

Dar tu n-ai avut nevoie
de dragostea mea.

Sătui de plandemie

Ne-am săturat de plandemie
și mascarade derizorii !
Nu vrem minciună străvezie,
nici vaccinări obligatorii !

Întreaga omenire e bolnavă
de lipsa Ta, Stăpâne al Zidirii.
Te-am răstignit cu vorbe de otravă
și ne lăsăm târâți în voia firii...

De asta au venit asupra noastră
acești zevzeci cu „virusul letal” –
că ne-am pierdut credința creștinească
și nu mai vrem biserici, ci spital !

Dar iartă-ne credința tot mai rară
și iartă-ne căderile-n păcat
și spulberă acum această boală
sau fă-o să lucreze spre Înalt.

Acum în ceasul morții ipocrite,
când nimenea nu moare de vaccin,
De vrei, să-i iei în cerurile sfinte
pe toți cei ce se gată „din senin” ...

Și fă să cad-această nebunie,
demența celor care ne-aduc cip
și tăvălugul tot de calomnie
cu care ne izbesc în fel și chip !

Fă să-și înghită știrile trucate,
minciunile cu iz de cimpanzeu
și-otrava ce ne-or pus-o în bucate
și să te vadă – Unul, Dumnezeu !

Și vino Tu, că lumea-i pe sfârșite,
să ne aduci, ca lacrimi de final,
credița celor duși pe căi smerite
și jertfa celor storși în sfânt pocal !

Ne-am săturat de plandemie
și de-acest virus fabricat !
Nu vrem minciună străvezie
și nici vaccin planificat !

Cântec pentru Dobrin

În Trivale-i neagră iarba,
România-i lung suspin
că s-o dus din viața asta
și Gâscanul de Dobrin.

Haide Dobrin, vino-napoi
s-adunci scânteii în inima noastră!
Haide Gâscane, vino-napoi,
cere o dispensie cerească!

Azi stăm în tribuna tristă
suspînând câte puțin
și șoptim în sinea noastră
„Doamne, iartă-l pe Dobrin!”

Fotbalul nu se mai joacă
cu atâta farmec lin
și plutește-n mintea noastră
amintirea lui Dobrin

Joacă Prințul din Trivale
printre stele, printre munți,
iar noi am rămas cu jale
în tribunele de muți...

Haide Dobrin, vino-napoi
s-adunci scânteii în inima noastră!
Haide Gâscane, vino-napoi,
cere o dispensie cerească!

Gara

Când o să vină gara în care trebuie să cobor
să nu spuneți nimănui c-am vrut cândva să mor.
Să mă puneți într-o pătură ușoară și subțire
și să mă duceți unde să nu mă găsească nime'.

Pe râpa unui munte, pe marginea unui pârau,
pe care să-l ascult cum aş asculta destinul meu.
Să-mi fie somnul lin, cu Domnul aproape,
cuprins de rugăciuni din șoapte de ape.

Când o să vină gara în care trebuie să cobor
să mă-nveliți într-un țol ușor,
să-mi săpați groapa într-un loc pustiu
și să mă puneți în ea fără sicriu.

Să nu-mi puneți la cap nici cruce, nici piatră,
să-mi lăsați doar la gât crucea mea dreaptă.
Dacă vreți să mă găsiți,
mă veți găsi într-un vers.
Dacă mă veți citi, deja m-ați înțeles...

Când o să vină gara în care va trebui să rămân
să nu-mi scrieți la cap nici nume, nici suspin,
să chemați doar un preot cu cartea și fratele
ca să mă dezlege de toate păcatele.

Rugăciune pentru România

Fă, Doamne, să se-nalțe peste țară
un om ca lacrima de căprioară,
un om curat ca floarea cea din tei,
bărbat al unei singure femei,

mai credincios ca muzica din strană,
vibrând de dragoste ca o icoană,
purtând în el întreaga omenie,
întreaga jertfă din trecuta Românie...

Purtând în el trecutul de război,
uriașa luptă să rămânem noi,
uriașul chin ce blânda Românie
îl trase zornăind prin pușcărie,

purtând în el poeme fără preț,
scrise cu lacrimi de duioshi poeți,
purtând în inimă, ca dar divin,
coroana lui Mihai și-al țării chin.

Fă, Doamne, să se-nalțe peste țară
un om prin care neamul să tresară,
un om prin care neamul să învie
pe drumul spre Eterna Românie.

Scrisoare unui tânăr poet

Când o să vină seara și umbrele s-or duce
să-și plângă-n taină toamna
și moartea prin livezi,
tu o să vezi durerea și rănilile din cruce,
scuiparea și lovirea, tu toate-o să le vezi...

Și o să vezi cum trece prin fața ta Lovitul
cu pași de neputință, zdrobit sub răstigniri...
Și o să simți cum totul se-ntoarce-n izbăvire
dacă alungi lumescul și-ncepi în El să speri.

Când o să vină toamna și umbrele s-or duce
ca să își plângă seara și moartea prin livezi
tu o să pleci spre Athos
ducând în spate-o cruce
și-o să mă vezi pe punte:
bărbos, cu ochii verzi,

cu părul alb, dar tânăr, prelung,
dar plin de viață,
te voi privi atuncea cu ochii cei mai calzi,
te voi primi în suflet să treci cu mine marea
aceasta smintitoare și-n Cer să te înalți.

Și poți să știi de-acuma că nu există capăt
că totu-i o încercare prin care poți să treci
dacă renunți la tine, la poftele-ți deșarte,
la gândurile goale venind din umbre reci.

Regret

Viața mea-i un bal mascat
unde or dansat cu dracii
toți nebunii și tarații
care mi-or trecut prin cap.

Înainte, toamna...

Noaptele se întind tot mai grav pe pământ,
se clatină convoiul toamnei spre mormânt,
spre frig, spre întuneric, spre durere,
parcă uitând că va fi Înviere...

Așa cum din sămânță izbucnește o viață nouă
ne vom înălța și noi din propriile noastre oase!
Așa cum pentru Iubirea cea Adevărată
trebuie să renunți la toate iubirile joase...

Ar trebui să am mai mult curaj
și mai mult optimism.
Ar trebui să-mi fie frică
să nu-L dezamăgesc pe Hrist...
Înaintez prin culorile toamnei
cu acest cântec trist.
Toți se feresc de mine,
pentru că am fost declarat „nazist”.

Cântecul tăcerii

Plângeai, Măicuțo, când cădea pe cale
Cel ce venise-n brațele tale.

Inima-ți strigă, îndurerată,
când crezi că n-o mai fi cu tine niciodată.

Și n-ai păstrat din El niciun sărut –
simți c-ai pierdut tot ce-ai avut...

Golgota nopții-L înfășoară ca o moarte
și cade-ntruna, cu crucea-n spate.

Tăcerea cântă chiar acest vers
și-n inima ta plânge-ntregul Univers!

Sub pașii Lui în praful alb ies trandafirii
de sânge cald, supus lubirii...

Și-l parcă singur, în lumea toată,
târând cu greu trădarea noastră blestemată.

Și n-ai păstrat din El niciun sărut –
simți c-ai pierdut tot ce-ai avut...

Sub pașii Lui în praful alb ies trandafirii
de sânge cald, supus lubirii...

Și-l parcă singur, în lumea toată,
târând cu greu tăcerea noastră vinovată.

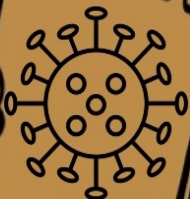
Miracol la
Auschwitz

TALMUDUL E MAGIC

TRANSFORMĂ
APA-N GAZ
ȘI GAZU-N AUR !!!

TALMUD

Ilustrație : Joe Le Corbeau